

ברוך זהבינה

דָמוּן

קָשָׁה לָךְ לְשֵׁאת מְלִים מְקוֹלְלוֹת.

עָלִי שְׂכָמִי, יְדִידִי מִן הַנָּה.

וְלִי הַנְּפוֹ: לְיִצֵר־ לְשִׁתְּךָ. לֹא לְעֵנוֹת—

בְּרוּחִי עָצוּב צְרוּפוֹת תְּמוּנָיִךָ.

לְהַתְּפִינֵנִי אֲלֵי בְּכָל פְּלוֹת הַעֵל.

לֹא שְׂכַחְתִּי: הַרְעִית הִיא שְׁקָר—

תְּקִישֵׁת יָד בְּיָד תִּבְיֵא סָפִין שְׁחוֹז,

מִכְאוֹב שֶׁנָּאָה וְתַפֵּחַ רַבֵּעַ.

מִתוֹךְ תֵּיִי. הַנְּפוֹ עָלִי מִסְגֵר בְּרִידוֹת,

וְאֵל תִּבְא שְׁמוֹי לְפִתוּחַ—

וְכִי עֵינֵי תִיָּה. וְכִי עֵינֵי רַחוּם.

בִּי אֶחָדָה הַרְגָּתָה. תִּהְיֶה.

הֵה, הַתְּלִוּצִיץ! דְּקָר! בְּטָל! כְּמוֹ תְּמִיד.

מֵאֲחוּרֵי גִרְר־פְּלִדָּה לְגִשְׁת—

מְשׁוֹרֵר עֲבָרֵי הוּא דְמוּן. יָנָא יְדִידֵי,

עֲזָבֵנִי— תְּבַדִּירוֹת הַרְגָּשָׁת.

חברתה. בודדה הנני כאן, נלמדת. ועל יד הקיר השני שכב הזוג וצחק לה, לעג לה.

עתה שנאה את שניהם, אותו ואותה. היא תצא מהם, תעזבם. באחד הימים, פגשה את מכירה היחידי בעיר. כולה נתחרשה,

וגם העיר קבלה פנים אחרות.

וכשנכנסה בערב בשעה מאוחרת אל החדר, שככו שניהם זה לצד זה בפנים צוחקות.

—לחנט טרחת, אברהם שלי הוא...

היא לקחה את המזודה שלה ופלטה לחלל החדר:

—לא אישן כאן הלילה

—יכלת כבר מזמן ללכת.

היא העיפה עוד הפעם עיניה על החדר ומבטה נתקל בפני אברהם הצוחקים. אחר כן יצאה החוצה ומאחוריה שמעה קול צחוקו הנברי.

עתה הלכו שניהם ברחוב האפל, ביד אחד נשא את המזודה שלה וביד שניה חבק והדק אותה אליו.

—שטויות, מרים, עזבי אותם, בואי אלי.

היא לא סרבה. העמידה צעד אחרי צעד והלכה אחרי מלוח.

הננו יודעים, כי גם הזולת יודע, ויחד עם זאת הננו מעמידים פני נחושה כאלו לא ידענו.

הם ישבו סביב לשלחן העגול, שחו תה—נרמו. כל אחד מהם הרגיש, שנלקח דבר מה מהם, שחסר איזה דבר...

—כל כך משעמם בבית, אולי נלך לראי-נע.

—לא, אברהם, ראשי כואב עלי, לא אוכל.

מהערב שהוא התחילה פרשת הדומיה. היחסים נמתחו ביניהם בתוך חרממה, ושעות שלמות היו יושבים ושותקים.

—אולי אסע חזרה—אמרה פעם מרים.

אל תסעי—ענתה לה—אך בקרבה פנימה צעק מי שהוא, סעי

לך מכאן למה באת, לשם מה.

—אצא לעבודה.

—כרצונך.

מתוך כל הידידות נשארה רק תקליפה גרידא. רק הקרום העליון. וגם עתה היו נשמעים לפעמים דברי ידידות שרופים. וכך

יכול היה גם להמשיך להבא, אלא מקרה קטן הוא אשר הטת את הענין לצד אחר. הן, כחיינו אנו, דברים פעוטים קלי ערך,—הם

המכריעים על פי הרוב.

היו ימים גשומים מטרידים כדלפס. אברהם ומרים ישבו ושוחחו. היא ישבה על ידו ובלעה את דמותו כצמאון תאוני. עתה

הרגישו את עצמם בטוב, פנינה לא היתה בבית.

אפילוית נכנסה החדרה והיא קרבה אותם יותר ויותר. הוא

ישב על ידה והרגיש שהנה רועדת.

—מרים,—קרא בקול—ואהרי דומיה קצרה הוסיף, האם דולף

בחוזק ולמף את שערותיה. רעד עבר בכל גופה, כף ידה ננעה בידו. כמו זרם חשמלי עבר בו. הוא התנשא ממקומו, קרע את ידיו ולפת

אותה. היא כאילו היתה מוכנה, כאילו חכתה לזאת עוד באותם הערבים, עת פנינה שכבה במטה, והם רקדו או שרו שניהם.

היא נהרקה אליו יותר ויותר. אברהם, אברהם לחשה. אולי

חיה ברצונה לומר עוד הרבה הרבה, אך הם הפכו והיו להרגשת אלם שבלמה את פיותיהם.

כאשר הרימה את ראשה מעל ברכיו פרצה בקול בוכים

וחברת החוצה. ברלת נתקלה בפנינה הזועמת.

—אנה?

— — —

היא נרמה, ותרד במרר הרחוב המדולף.

כאשר חזרה החדרה מצאה את שניהם שוככים במטתם.

פנינה לא דברה כלום. ונרמה היה למרים כי איזה חיוך

עוקץ טרחף על פני חברתה.

—את רואה הוא שלי, שלי...

היא אמנם מצאה את אברהם לרגע, אך את כלו אברה.

הוא לא דבר אתה מטוב ועד רע. גם עתה עוד הוסיפה להתאוות אליו בכל נימי לבה. הוא היה בזרועות חברתה, שלא יכלה לשאתה.

האכזבה, השאיפות המתפוצצות אל סלעי הכשלון מוליכות אותנו לירי יצירת עולם דמיוני, עולם שכלו טוב. יש ונרתע גם

אחורנית בעקב האכזבה, ונחל לחטט פנימה, בחוך הנפש, את האשמה העצמית או שמכוונים את הענין לשמח אחר.

—מה אני עושה כאן? לשם מה הנני נמצאת כאן, היא

סעודה שנאה אותי,—רק עתה הרגישה את התהום בינה לבין